

Journal Website

Article history:

Received 20 September 2024

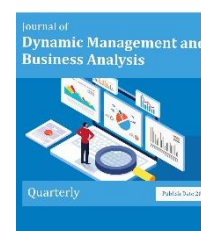
Revised 16 October 2024

Accepted 01 December 2027

Published online 07 December 2024

Dynamic Management and Business Analysis

Volume 4, Issue 1, pp 1-16

E-ISSN: 3041-8933

Identifying Strategies for International Networking in Sports of the Islamic Republic of Iran

Mohammad Nayerabadi¹, Habib Honari²*, Gholamreza Shabanibahar³, Gholamali Kargar⁴

1. PhD Student, Department of Sport Management, Faculty of Physical Education and Sport Sciences, Allameh Tabataba'i University, Tehran, Iran.

2. Professor, Department of Sport Management, Faculty of Physical Education and Sport Sciences, Allameh Tabataba'i University, Tehran, Iran
(Corresponding author).

3. Professor, Department of Sport Management, Faculty of Physical Education and Sport Sciences, Allameh Tabataba'i University, Tehran, Iran.

4. Associate Professor, Department of Sport Management, Faculty of Physical Education and Sport Sciences, Allameh Tabataba'i University, Tehran, Iran.

* Corresponding author email address: honari_h@yahoo.com

Article Info

Article type:

Original Research

How to cite this article:

Nayerabadi M, Honari H, Shabanibahar GH, Kargar GH. (2025). Identifying Strategies for International Networking in Sports of the Islamic Republic of Iran. *Dynamic Management and Business Analysis*, 4(1), 1-16.

<https://doi.org/10.22034/dmbaj.2024.2046309.1191>

© 2024 the author(s). Published by Knowledge Management Scientific Association. This is an open access article under the terms of the Creative Commons Attribution 4.0 International (CC BY 4.0) License.

ABSTRACT

Objective: The aim of the present research is to identify strategies for international networking in sports in the Islamic Republic of Iran.

Methodology: The research method is qualitative in nature, using the Grounded Theory approach by Strauss and Corbin (2008). The study's statistical population includes university faculty members with experience in sports management and sports diplomacy, senior and operational managers in sports involved in international relations, and experts in the field of international relations. The researcher conducted interviews with 24 participants upon approval by the research group.

Findings: According to the results, the main categories include communication and cultural promotion; strategy and planning; development and strengthening of infrastructure and resources, while the sub-categories include strengthening sports diplomacy, cultural promotion and awareness raising, cooperation and the establishment of international networks, formulation and implementation of effective strategies, support and development of human resources, financial and economic factors, and the establishment and enhancement of communication infrastructure.

Conclusion: The proposed strategies can serve as an efficient and effective tool to strengthen the international position of the country in the field of sports. These strategies are based on interactions, sports diplomacy, effective leadership, and the sustainability of relationships, and by relying on cultural and social dimensions, they can lead to broader development and greater productivity in international sports, ultimately contributing to the enhancement of Iran's position on the global stage.

Keywords: international relations, sports interactions, sports diplomacy, networking.

EXTENDED ABSTRACT

Introduction

The introduction discusses the significant role of sports as a tool for fostering international relations, transcending ethnic, racial, and cultural divisions, and promoting peaceful competition. Sports serve as a medium for global connectivity, particularly through events like the Olympics, which encourage healthy and friendly competition among nations. The increasing influence of global communication technology has transformed diplomatic practices, with sports diplomacy emerging as a critical tool for achieving national goals (Fatahimilasi et al., 2022; Rahmani, 2014). Sports diplomacy facilitates peaceful interaction and conflict resolution, acting as a diplomatic instrument that can strengthen bilateral relations (Li, 2013; Murray, 2013).

Recent years have seen sports utilized for advancing national interests, including gaining international recognition, ideological influence, and nation-building, especially through major global events like the Olympics and World Cup. These events allow countries, even rivals, to bridge social, economic, and political gaps (Hlabane, 2010). The increasing emphasis on networking in international sports relations has drawn significant academic attention, with researchers emphasizing its potential in shaping political, economic, and social structures (Sabzi, Shariati Feizabadi, & Saboonchi, 2021; Sabzi, Shariati, & Saboonchi, 2021). Networking within sports is essential for fostering connections that can lead to mutual benefit, resource sharing, and improved organizational outcomes (Bian et al., 2012; Nobakht et al., 2020).

Sports diplomacy not only enhances international relations but also provides an opportunity for countries to demonstrate their abilities and expertise while cultivating strategic partnerships. For countries like Iran, sports can play a vital role in improving their global image, fostering cultural exchanges, and promoting peace (Shahrrezaie & Shirzadi, 2016). The lack of a coherent strategy for international sports networking has hindered the potential of sports diplomacy in Iran, a gap that this research seeks to address by identifying strategic solutions (Bakhshi Chenari et al., 2023; Kardegari, 2016). This study aims to explore effective strategies for international sports networking, contributing to enhanced diplomatic relations and national development in Iran.

Methodology

The research method employed in this study is qualitative, based on the grounded theory approach as outlined by Strauss and Corbin (2008). The target population of the study included university faculty members with expertise in sports management and sports diplomacy, senior and operational managers in sports working in the field of international relations, and experts and specialists in international relations. With approval from the research group, the researcher conducted interviews with these individuals. The perspectives of 24 elite and knowledgeable individuals were gathered through 24 semi-structured interviews. Theoretical saturation was achieved after the 20th interview, but for further assurance, 4 additional interviews were conducted.

The necessary data were collected through interviews and reviewing relevant documents and reports. In conducting the interviews, in-depth and semi-structured interview techniques were employed.

Simultaneously with data collection, qualitative data, including interview transcripts and reports, were analyzed using the three stages of coding: open, axial, and selective. After analyzing (coding) the data from each interview or report, any ambiguities or weaknesses in the theory and categories were identified, and the next sample was selected to refine and enrich the theory. Sampling continued until theoretical saturation was reached in the categories. The research tools included systematic library studies and exploratory (semi-structured) interviews.

All data analysis was conducted using MAXQDA software.

Findings

After conducting the interviews and collecting the research data, the analysis of the data obtained from the interviews was performed using the coding process. Coding is a process in which a set of textual and scattered data is transformed into meaningful and conceptual data. This process typically begins with open coding, followed by axial coding, and finally selective coding. The result of the data analysis yielded 89 initial or open codes. After merging these codes based on overlaps, 24 codes remained. Through continuous comparison of the codes and raw data, based on similarities and differences, similar codes were grouped into seven conceptual codes, and an initial categorization of the codes was developed. The identified concepts and categories were then organized into three main themes.

The first main category, Communication and Cultural Development, included several sub-categories. One of these was the strengthening of sports diplomacy, which involved the establishment and enhancement of diplomatic relations with countries and international sports organizations. This also included organizing and participating in international sports events and the development and activation of international relations departments within sports organizations. Another important sub-category under this theme was the promotion of culture and awareness, which focused on the promotion of networking and international cooperation, as well as the emphasis on cultural and religious commonalities to strengthen relationships. Furthermore, raising public awareness about the importance of international relations in sports was also a key aspect of this category.

The second main category, Collaboration and Creation of International Networks, highlighted the importance of creating multilateral cooperation with sports organizations. This included the formation and strengthening of international sports consortia and organizing joint meetings between relevant and interested organizations. It was clear from the interviews that fostering strong relationships with international partners is critical for the growth and effectiveness of sports diplomacy.

The third main category, Strategy and Planning, focused on effective strategies and their implementation. This included the development of long-term strategic programs and continuous monitoring and evaluation to ensure the success of international networking efforts. Another key sub-theme was the development and strengthening of infrastructure and resources, particularly in the areas of human resources, technical knowledge exchange, and the training and empowerment of managers and experts in sports diplomacy. Also emphasized was the need for increased managerial knowledge and skills, and the recruitment and promotion of experienced specialists in international relations and networking.

Financial and economic factors also played a critical role, including the need to create an environment for the appropriate allocation of budgets by the government and the privatization of sports to

reduce dependency on the government. Finally, improving and updating communication technologies and creating relevant organizational units and databases were identified as crucial for enhancing international relations in sports.

Discussion and Conclusion

The findings of this study indicate that the strategies for international sports communication networking in the Islamic Republic of Iran consist of three main categories: 1) Communication and Cultural Promotion, 2) Strategy and Planning, and 3) Development and Strengthening of Infrastructure and Resources. These results align with previous studies and emphasize the importance of enhancing sports diplomacy, cultural promotion, and the development of human and financial resources. Sports, as a significant tool in international diplomacy, can play a crucial role in increasing Iran's credibility and global standing. Using sports diplomacy to showcase Iran's culture and values, and strengthen diplomatic relations with other countries, is essential for resolving international conflicts.

Additionally, strategies such as the formulation of long-term plans, strengthening the training and capacity-building of sports managers and professionals, and utilizing modern technologies as effective tools for networking and international communications are discussed. The results show that without appropriate infrastructure in human, financial, and communication sectors, international networking in Iran's sports will be difficult to achieve. Practical suggestions for strengthening these networks include more active participation in international events, specialized training for managers, formulation of clear strategies, and leveraging modern technologies in the communication process.

Finally, future research could focus on the impact of new technologies on international networking, cultural and social challenges in this domain, and examining successful international networking models to improve and develop sports diplomacy and international communications in Iran.

شناسایی راهبردهای شبکه سازی ارتباطات بین المللی در ورزش جمهوری اسلامی ایران

محمد نیرآبادی^۱، حبیب هنری^{۲*}، غلامرضا شعبانی بهار^۳، غلامعلی کارگر^۴

۱. دانشجوی دکتری، گروه مدیریت ورزشی، دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران.
۲. استاد، گروه مدیریت ورزشی، دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران (نویسنده مسئول).
۳. استاد، گروه مدیریت ورزشی، دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران.
۴. دانشیار، گروه مدیریت ورزشی، دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران.

*ایمیل نویسنده مسئول: honari_h@yahoo.com

اطلاعات مقاله

چکیده

نوع مقاله

پژوهشی اصیل

نحوه استناد به این مقاله:

نیرآبادی م، هنری ح، شعبانی بهار غ، کارگر غ. (۱۴۰۴). شناسایی راهبردهای شبکه سازی ارتباطات بین المللی در ورزش جمهوری اسلامی ایران. *مدیریت پویا و تحلیل کسب و کار*، ۴ (۱)، ۱-۱۶.

© ۱۴۰۳ تمامی حقوق انتشار این مقاله متعلق به نویسنده(گان) است. انتشار این مقاله به صورت دسترسی آزاد مطابق با گواهی (CC BY 4.0) صورت گرفته است.

هدف: هدف پژوهش حاضر شناسایی راهبردهای شبکه سازی ارتباطات بین المللی در ورزش جمهوری اسلامی ایران می باشد. **روش شناسی:** روش تحقیق حاضر از منظر ماهیت داده ها از نوع کیفی نظریه داده بنیاد با رویکرد اشتراوس و کوربین (۲۰۰۸) است. جامعه آماری پژوهش شامل اعضای هیأت علمی دانشگاه دارای سابقه در حوزه مدیریت ورزش و دیپلماسی ورزشی، مدیران عالی و عملیاتی ورزش که در حوزه روابط بین الملل فعالیت دارند و کارشناسان و متخصصان حوزه روابط بین الملل بودند که پژوهشگر با تأیید گروه پژوهش به مصاحبه با ۲۴ نفر از آن ها پرداخت. **یافته ها:** طبق نتایج مقولات اصلی شامل ارتباطات و فرهنگ سازی؛ استراتژی و برنامه ریزی؛ توسعه و تقویت زیرساخت ها و منابع و مقولات فرعی شامل تقویت دیپلماسی ورزشی، فرهنگ سازی و ارتقا آگاهی، همکاری و ایجاد شبکه های بین المللی، تدوین و اجرای استراتژی های مؤثر، پشتیبانی و توسعه منابع انسانی، عوامل مالی و اقتصادی و ایجاد و تقویت زیرساخت های ارتباطی می باشند. **نتیجه گیری:** راهبردهای ارائه شده می توانند ابزاری کارآمد و مؤثر برای تقویت جایگاه بین المللی کشور در عرصه ورزش باشد؛ این راهبردها بر مبنای تعاملات، دیپلماسی ورزشی، رهبری کارآمد، و پایداری روابط بنا شده و با تکیه بر ابعاد فرهنگی و اجتماعی، می تواند به توسعه گسترده تر و بهره وری بیشتر در حوزه ورزش بین المللی منجر شود که در نهایت به ارتقای جایگاه ایران در عرصه جهانی کمک خواهد کرد.

کلیدواژه ها: ارتباطات بین الملل، تعاملات ورزشی، دیپلماسی ورزشی، شبکه سازی.

قابلیت‌ها و همچنین زبان مشترک در ورزش باعث شده افراد با قومیت‌ها فرهنگ‌ها و آیین‌های متفاوت به دور از تعصبات نژادی قومی و قبیله‌ای در میدانی مشترک جمع شده و برای یک هدف در فضایی به دور از خشونت و تعصبات فرقه‌ای به رقابتی دوستانه و سالم که همان شعار اصلی و هدف نهایی بازی‌های المپیک است گرد هم آیند. این ویژگی ورزش به عنوان وسیله‌ای جهت افزایش روابط بین الملل برای گسترش جهانی شدن؛ افزایش روز افزون اطلاعات و فناوری ارتباطات و همچنین استفاده بهینه از این امکانات و دسترسی سریع به آن‌ها، شرایط ارتباطات بین المللی را دچار تغییرات اساسی کرده است. این تغییرات ساختاری در نظام‌های بین المللی دیپلماسی عمومی¹ را به مثابه وسیله‌ای تبدیل کرده که حکومت‌ها با استعانت از آن بتوانند سریعتر به اهداف ملی در ارتباط با سایر کشورها دست یابند (Fatahimilasi et al., 2022; Rahmani, 2014). دیپلماسی ورزشی به مثابه اکسیری برای کشورها به عنوان وسیله‌ای دیپلماتیک که می‌تواند اختلافات را از بین برده و باعث افزایش و پایداری در گفتگوها گردد هدف اصلی سیاستمداران و دولت‌ها در رسیدن به اهداف تعیین شده قرار می‌گیرد. همچنین نهادهایی که در زمینه دیپلماسی و ورزش تلاش می‌کنند می‌توانند با این رویکرد ارزش‌هایی را که در ورزش نقش اساسی بازی می‌کنند افزایش دهند و این فضا را عاری از تنش سازند (Li, 2013). دیپلماسی ورزش به صورت آگاهانه و مداوم توسط بازیگران دولتی و غیردولتی برای پیشبرد سیاست، تجارت، توسعه، آموزش، تصویر، شهرت، نام تجاری و ارتباطات مردم به مردم با بهره‌گیری از رویدادهای ورزشی استفاده می‌شود (Murray, 2013).

در سال‌های اخیر از ورزش به منظور وسیله‌ای برای دستیابی به عرصه‌های بین المللی همچنین منابع خارجی، ایدئولوژی و ملت سازی² استفاده می‌شود. در این راستا تاثیر گذاری سازمان‌های بزرگ بین المللی ورزشی و همچنین رخدادهای بزرگ ورزشی مثل رخدادهای المپیک و جام جهانی فوتبال تاثیر شگرفی بر مفهوم دیپلماسی بر جای گذاشته است. در بسیاری از موارد کشورهای رقیب برای تلطیف روابط بین خودشان از طریق بهبود شکاف‌های اجتماعی، اقتصادی و سیاسی از این رویدادها استفاده می‌کنند (Bastami et al., 2023; Hlabane, 2010; Karimi et al., 2023; Rahpeyma et al., 2024). مطالعات متعدد نشان داده که برای فعالیتهای دیپلماسی ورزش ابزاری پر محتوا، کم هزینه و کم خطر است (Allen Pigman & Simon Rofo, 2014). محققین از دیپلماسی ورزش بعنوان بخشی مهم از دیپلماسی عمومی یاد کرده‌اند که در آن از همه ظرفیت‌های نرم افزاری و سخت افزاری ورزش از قبیل فضاهای ورزشی، مربیان، مدیران، تجهیزات و ورزشکاران جهت رسیدن به اهداف در عرصه بین الملل استفاده می‌گردد (Shariati Feizabadi, 2019).

به تازگی مفهوم شبکه سازی در توسعه روابط بین الملل در ورزش و اثرات آن در دیپلماسی ورزش ذهن مدیران و محققین این حوزه را به خود جلب کرده است. بسیاری از پژوهشگران دریافته‌اند که منظر و نگاه شبکه‌ای، اجازه تحول جدید در ابعاد محیط‌های ساختار سیاسی، اقتصادی و اجتماعی را می‌دهد (Sabzi, Shariati Feizabadi, & Saboonchi, 2021). شبکه سازی شامل مجموعه‌ای از ارتباطات است که در آن تحلیل کمیت‌ها و کیفیت‌ها در روابط اهمیت اساسی دارد. بطور کلی می‌توان گفت که شبکه‌سازی به مجموعه‌ای از گره‌ها (اشیاء یا افراد) و توصیف ارتباطات در میان این گره‌هاست. ارتباطات در شبکه سازی چیزی بیشتر از اشتراک گذاری نگرش و یا حضور در مکانی مشترک و یا زمانی مشترک است، بطوریکه می‌تواند به شکل یک جریانی تاثیر گذار در میان واحدها، افراد یا گره‌ها باشد که هدف از این جریان‌ها راه‌های اشتراکی اطلاعات است که بین این گره‌ها نشر می‌یابد (Nobakht et al., 2020). مفهوم شبکه راهبردی این نکته را خاطر نشان می‌کند که

¹ globalization² Public Diplomacy³ Nation building

این شبکه قسمت مهمی از سیستمی است که ارتباطات هر فرد با سازمان و محیط اطرافش را تعریف می‌کند. این ارتباط درون شبکه‌ای بعنوان وسیله‌ای مهم برای ارتقاء و پیشرفت کار تخصصی و همزمان تقلیل هزینه‌های این تبادلات بین افراد و سازمان شناخته می‌شود (Sabzi, Shariati, & Saboonchi, 2021). مفهوم شبکه سازی راهبردی را می‌توان مجموعه‌ای از افراد و روابط میان آن‌ها و ارتباط آن‌ها با نهادهای مرتبط دانست که در آن افراد به نوعی هم با خود و هم با افراد دیگر و هم با نهاد مربوطه در ارتباط است و این ارتباط به تدریج گسترده تر می‌شود. بر اساس این تعریف فاکتور اولیه و مهم در این شبکه‌ها پیوند میان افراد با سازمان‌های مرتبط است (Sabzi, Shariati Feizabadi, 2021; Sabzi, Shariati, & Saboonchi, 2021). بر این اساس شبکه سازی راهبردی باعث گسترش نفوذ و کنترل بین ساختاری شده و منجر به دستیابی به امنیت منابع به منظور حفظ بقاء و رسیدن به هدف‌های ترسیم شده در سازمان می‌شود. از ویژگی‌های مهم این مفهوم کم هزینه بودن و دسترسی ساده به اطلاعات و مسیرها برای حل مشکلات می‌باشد. از ویژگی‌های دیگر شبکه سازی جدا سازی بدون محدودیت و کاهش هزینه‌های خروج است. شبکه سازی را می‌توان به ارتباط بین افراد و بین نهادها دانست که به عنوان ابزارهای قوی جهت یکسان سازی مبادلات در محیط‌های بغرنج دانست (Bian et al., 2012).

کشورها با برقراری ارتباطات و همکاری‌های ورزشی و امضای یادداشت تفاهم همکاری‌های ورزشی با دیگر کشورها، عملاً امتیاز بهره‌وری از تجارب و توانمندی‌های ورزشی آن‌ها را برای خود فراهم نموده و ضمن استفاده از ورزش به منظور گسترش و تقویت تعاملات بین المللی و منطقه‌ای، ارتقاء سطح کیفی ورزش خود را در سایه این تعاملات و همکاری‌ها رقم می‌زنند. از سوی دیگر باید اذعان داشت کشورهای صاحب نام و مطرح در برخی رشته‌های ورزشی در چارچوب تعامل و همکاری با کشورهای ضعیف‌تر، به نوعی توانمندی‌ها و قابلیت‌های خود را به معرض آزمایش در حوزه داخلی و نمایش در حوزه خارجی گذاشته و سهم بیشتری در قلمرو تاخت و تاز ورزشی در عرصه بین الملل برای خود مهیا می‌کنند، بدیهی است با این نگاه رابطه متقابل ورزش و روابط بین الملل بیش از پیش عیان خواهد شد (Shahrrezaie & Shirzadi, 2016). نقش بالقوه‌ی ورزش در حل تعارض بین المللی، دیپلماسی ورزشی‌های تحریم شده برکسی پوشیده نیست، بعد برجسته مثبت ورزش در سطح بین المللی همان ایجاد صلح روابط دوستانه است و می‌توان با راهکارهای مناسب و اتخاذ سیاست‌های مناسب، باعث ایجاد شرایطی شد که ورزش، پاکی خود را حفظ و در حل کشمکش‌های بین المللی و ایجاد صلح نقش مؤثری را ایفا کند. درواقع فهم عمیق پویایی ورزش جهانی می‌تواند فهم بیشتر محیط بین المللی را تقویت کند (Kardegari, 2016).

در دنیای کنونی که ورزش به عنوان یک ابزار موثر در دیپلماسی و روابط بین الملل شناخته می‌شود، ایجاد و تقویت ارتباطات بین المللی در این حوزه می‌تواند به پیشرفت و توسعه کشور کمک شایانی کند. از این رو، چندین عامل به اهمیت و ضرورت این تحقیق می‌افزایند: اولاً، ورزش به عنوان یک پدیده فرهنگی و اجتماعی، می‌تواند به بهبود تصویر جهانی جمهوری اسلامی ایران کمک کند. با توسعه ارتباطات بین المللی در ورزش، ایران می‌تواند فرصتی برای انتقال فرهنگ و ارزش‌های خود به جوامع دیگر فراهم کند و از طریق ورزش به گسترش روابط دوستانه و همکاری‌های فرهنگی با سایر کشورها پردازد. ثانیاً، عدم وجود یک راهبرد منسجم برای شبکه‌سازی ارتباطات بین المللی در ورزش، منجر به ناکارآمدی و عدم بهره‌وری در تعاملات ورزشی می‌شود. این تحقیق می‌تواند به شناسایی خلأها و نقاط ضعف موجود در ساختار کنونی کمک کند و با ارائه راهبردهای کارآمد، راهکارهایی برای بهبود وضعیت ارائه دهد. ثالثاً، افزایش همکاری‌های بین المللی در ورزش می‌تواند به جذب سرمایه‌گذاری‌های خارجی، تبادل تجربیات و دانش فنی، و توسعه زیرساخت‌های ورزشی در کشور کمک کند. به همین دلیل، راهبردهای استراتژیک برای شبکه‌سازی در ارتباطات بین المللی، به تأمین این اهداف و ارتقاء سطح ورزش کشور منجر خواهد شد. در نهایت، این تحقیق می‌تواند به عنوان یک مبنای علمی و عملی برای سیاست‌گذاران و مدیران ورزشی در جمهوری اسلامی ایران عمل کند. با درک بهتر از عوامل

¹ Strategic networking

مؤثر در ارتباطات بین‌المللی، می‌توان استراتژی‌های مؤثری برای ایجاد و تقویت روابط ورزشی با کشورهای دیگر طراحی و اجرا کرد. بنابراین، این تحقیق نه تنها به درک بهتری از چالش‌ها و فرصت‌های موجود در این حوزه کمک می‌کند، بلکه زمینه‌ساز پیشرفت و توسعه ورزش در جمهوری اسلامی ایران خواهد بود.

کریمی و همکاران (۱۴۰۳)، در تحقیقی به این نتیجه رسیدند که عواملی مانند توسعه رسانه‌ها، اهمیت ورزش در رسانه، توسعه جایگاه رسانه، تبادل فرهنگی در رسانه، تولید مبانی نظری در رسانه، ماهیت دیپلماتیک رسانه و غنی‌سازی اوقات فراغت و... از عوامل مهم علی‌نقش رسانه‌ها در دیپلماسی ورزشی جمهوری اسلامی ایران است (Karimi et al., 2024). بخشی‌چناری و همکاران (۱۴۰۲)، نشان دادند که تدوین دستورالعمل اجرایی-رفتاری هیئت‌های ورزشی اعزامی به رخدادهای بین‌المللی، میزبانی رخدادهای بین‌المللی، استفاده از ورزش برای معرفی تغییرات مثبت داخلی به افکار عمومی جهان و شرکت ورزشکاران در فعالیت‌های خیریه و بین‌المللی از مهم‌ترین ابزارهای دیپلماسی ورزشی برای دستیابی به اهداف بین‌المللی جمهوری اسلامی ایران می‌باشد (Bakhshi Chenari et al., 2023). صلاحی و دوستی (۱۴۰۲)، به این نتیجه رسیدند که با همکاری سازنده بین سازمان‌های اجرایی ورزش کشور و در دستور کار قرارداد و استفاده از پتانسیل ورزش بین الملل توسط این سازمان‌ها، می‌توان به بهبود شرایط موجود و در نتیجه ارتقا دیپلماسی ورزشی ایران امیدوار بود (Salahi Kojour & Dousti, 2023). محمدحسن و همکاران (۱۴۰۱)، بیان نمودند که شرایط ماهیتی، ابزار قدرت، شرایط مالی، ابزار هویتی عوامل علی در دیپلماسی ورزشی جمهوری اسلامی ایران شناخته شدند (Mohammadhassan et al., 2022). موسوی و همکاران (۱۴۰۱)، به این نتیجه رسیدند که در خصوص وضعیت دیپلماسی ورزشی کشور، اگرچه تا حدودی شاهد روند رو به رشدی هستیم ولی همچنان با فقدان فرایندی نظاممند و سازمان‌یافته مواجه هستیم (Mousavi Gregari et al., 2022). لازارویچ (۲۰۲۱)، بیان می‌کند از جمله سازوکارها و ابزارهای اجرای دیپلماسی ورزشی شامل، ایجاد حس اعتماد اجتماعی و تقویت ساختارهای اجتماعی، شرکت ورزشکاران در مسابقات بین‌المللی، استفاده از اختیارات سفیران ورزشی ورزشکاران برجسته، نمایندگی اعضای کشورها در سازمانهای ورزشی بین‌المللی، گسترش و توسعه همکاری با سازمان‌های ورزشی در زمینه‌های اصلی ورزش، میزبانی مسابقات قهرمانی جهان و اروپا در محبوب‌ترین ورزش‌های بین‌المللی، دستاوردهای مهم ورزش کشور در مسابقات بزرگ جهانی، نداشتن سابقه منفی در ارتباط با دوپینگ ورزشکاران و توسعه سرمایه انسانی است (Lazarevich). یوسفی و همکاران (۱۳۹۹)، به این نتیجه رسیدند که قابلیت شبکه سازی بر متغیرهایی نظیر نوآوری، عملکرد و کسب دانش وابسته است، همچنین قابلیت شبکه سازی ارتباط تنگاتنگی با فرآیند مشتریان سازمان‌ها دارد. هر سازمان می‌تواند با ایجاد شبکه‌های متعدد با سایر سازمان‌ها از یکدیگر تاثیر بگیرند و در ریسک‌ها با هم شریک شوند و منابع را در بین خود تقسیم نمایند (Hallaj Yousefi et al., 2021). دانیل بارشلم (۲۰۱۹) در مقاله‌ای نشان داد سازمان‌های ورزشی کارآفرین که شبکه‌های بازیگران زیادی را از تمام بخش‌های اجتماعی در بر می‌گیرد به دلیل تمایل مشترک بخش‌های متفاوت در یک شبکه و وابستگی متقابل آن‌ها به یکدیگر، قادرند سریع‌تر به اهداف تعریف شده دست پیدا کنند. همچنین در نظام شبکه‌ای سازمان‌ها وابستگی‌های خود را کاهش داده و از طریق مشارکت طیف وسیعی از مردم در فعالیت‌های ورزش سبب بهبود و توسعه ارزش‌های اجتماعی می‌شود (Bjärsholm, 2019). نوبخت و همکاران (۱۳۹۹)، نتیجه گرفتند که باشگاه‌های استان اردبیل دارای قابلیت شبکه سازی در فرآیندها، محصول و سیستم‌های اطلاعاتی و فرهنگی سازمانی هستند. ولی شبکه سازی در مدیریت، ساختار سازمانی و کارکنان از میانگین به طور معناداری کمتر است. آموزش کارکنان و مدیران باشگاه‌ها در مقوله شبکه سازی همچنین تغییر ساختار مدیریت در باشگاه‌ها به سمت شبکه‌ای شدن می‌تواند عاملی مهم در توسعه و رونق باشگاه‌ها به شمار آید. همچنین با استفاده از فن‌آوری‌های جدیدی مثل هوش مصنوعی و اینترنت اشیا قابلیت استفاده از فرآیندها و راهبردهای شبکه سازی را در باشگاه‌ها تقویت کرد (Nobakht et al., 2020). مارتا بارنس و همکاران (۲۰۱۷) در نتایج تحقیق خود بیان می‌کنند سازمان‌هایی که به موقعیت‌های مرکزی در یک شبکه دسترسی

دارند قادر به تصمیم‌گیری‌های بهتر در خصوص عملکردهای شغلی و دستیابی به اهداف تعریف شده سازمان دارند (Barnes et al., 2017). جانکوویک (۲۰۱۷) نتیجه گرفت از طریق دیپلماسی ورزشی که بیان‌کننده نگرش‌های سیاسی هر کشور است می‌توان تصویر ملی یک کشور را بهبود بخشید. همچنین برای جهت‌گیری افکار عمومی، دیپلماسی ورزشی نقش بسزایی ایفا می‌کند و با ایجاد فضای مناسب بین کشورها به حل اختلافات بین آن‌ها کمک کند (Jankovic, 2017). شاه‌رضایی و همکاران (۱۳۹۴)، موانع و مشکلات دیپلماسی ورزشی در توسعه روابط بین‌المللی را این موارد می‌دانند: عدم درک جایگاه دیپلماسی ورزش در ایران، عملکرد ضعیف دستگاه متولی ورزش کشور، مدیران اجرایی ضعیف، فضای بین‌المللی نامناسب علیه ایران، نیروی انسانی غیر متخصص و سیاست خارجی دولت به عنوان مهمترین موانع دیپلماسی در توسعه روابط بین‌المللی عنوان گردید (Shahrrezaie & Shirzadi, 2016).

طبق تحقیقات پیشین مشخص شدن مولفه‌های موثر بر شبکه‌سازی در ورزش و نقش آن در توسعه روابط بین‌المللی در کشور از جمله مباحث کلیدی و مبهم در ورزش کشور است. از این رو نتایج پژوهش حاضر می‌تواند به تصمیم‌سازی در حوزه بین‌المللی ورزش و تثبیت جایگاه کشور در مناسبات بین‌المللی کمک شایانی نماید و می‌تواند بدون جهت‌گیری‌های سیاسی و حزبی به مدیران ارشد ورزش کشور در جهت ساختن تصمیمات مناسب جهت اداره ورزش و برقراری ارتباطی تعاملی با سایر کشورها اقتدار کشور عزیزمان را به ارمغان بیاورد. بنابراین مساله اصلی تحقیق حاضر این است که امکان شناسایی راهبردهای شبکه‌سازی ارتباطات بین‌المللی در ورزش جمهوری اسلامی ایران وجود دارد؟

روش پژوهش

روش تحقیق حاضر از منظر ماهیت داده‌ها از نوع کیفی نظریه داده بنیاد یا زمینه‌یابی با رویکرد اشتراوس و کوربین (۲۰۰۸). جامعه آماری پژوهش شامل اعضای هیأت علمی دانشگاه دارای سابقه در حوزه مدیریت ورزش و دیپلماسی ورزشی، مدیران عالی و عملیاتی ورزش که در حوزه روابط بین‌الملل فعالیت دارند و کارشناسان و متخصصان حوزه روابط بین‌الملل بودند که پژوهشگر با تأیید گروه پژوهش به مصاحبه با آن‌ها پرداخت. از این رو در پژوهش حاضر نظرات ۲۴ نفر از افراد نخبه و صاحب‌نظر در طی ۲۴ مصاحبه نیمه‌ساختاریافته صورت پذیرفت. در مصاحبه ۲۰ ام اشباع نظری حاصل شده بود ولی برای اطمینان ۴ مصاحبه دیگر نیز انجام شد.

اطلاعات لازم از طریق انجام مصاحبه و همچنین بررسی اسناد و گزارشات مرتبط جمع‌آوری شده است. در انجام مصاحبه‌ها، از روش مصاحبه عمیق و نیمه ساختاریافته استفاده شد. همزمان با گردآوری داده‌ها، داده‌های کیفی شامل متن مصاحبه‌ها و گزارش‌ها با استفاده از مراحل سه‌گانه کدگذاری پایه، سازمان‌دهنده و فراگیر مورد تحلیل قرار گرفت. به نحوی که بعد از تحلیل (کدگذاری) داده‌های حاصل از هر مصاحبه یا گزارش، با مشخص شدن نقاط مبهم یا ضعف نظریه و مقوله‌ها، نمونه بعدی برای اصلاح و غنی‌تر کردن نظریه انتخاب شد و نمونه‌گیری آن قدر ادامه یافت تا در مقوله‌ها اشباع نظری حاصل شد. ابزار پژوهش شامل مطالعه کتابخانه‌ای نظامند و مصاحبه اکتشافی (نیمه ساختارمند) بود.

کلیه تجزیه و تحلیل‌های این پژوهش با استفاده از نرم‌افزار مکس کیودا انجام پذیرفت.

یافته‌ها

در این مطالعه با بیست و چهار نفر مصاحبه انجام شد که از مصاحبه هفدهم به بعد، تکرار در اطلاعات دریافتی مشاهده گردید و از مصاحبه بیستم به بعد داده‌ها کاملاً تکراری و به اشباع نظری رسیده بود؛ اما برای اطمینان تا مصاحبه بیست و چهارم ادامه یافت. ویژگی‌های جمعیت‌شناختی مصاحبه‌شوندگان در **جدول ۱**، آورده شده است.

جدول ۱

ویژگی‌های جمعیت‌شناختی مصاحبه‌شوندگان

تحصیلات	سابقه فعالیت در زمینه ورزش	پست/سمت	سن	جنسیت	ردیف
دکتری	۲۲	اعضای هیأت علمی دانشگاه	۵۷	مرد	p۱
دکتری	۲۵	مسئول در فدراسیون تیراندازی	۶۰	مرد	p۲
دکتری	۳۱	اعضای هیأت علمی دانشگاه	۶۰	مرد	p۳
دکتری	۲۴	اعضای هیأت علمی دانشگاه	۵۶	مرد	p۴
دکتری	۴۱	اعضای هیأت علمی دانشگاه	۷۰	مرد	p۵
دکتری	۱۸	مسئول در فدراسیون دو و میدانی	۵۵	مرد	p۶
دکتری	۲۲	مسئول در آکادمی ملی المپیک	۵۷	مرد	p۷
دکتری	۱۷	مسئول در فدراسیون ورزش‌های همگانی	۵۰	مرد	p۸
دکتری	۲۲	اعضای هیأت علمی دانشگاه	۵۳	زن	p۹
فوق لیسانس	۱۹	مسئول در کمیته ملی المپیک	۵۴	مرد	p۱۰
دکتری	۱۷	اعضای هیأت علمی دانشگاه	۴۳	مرد	p۱۱
دکتری	۲۲	مسئول در فدراسیون فوتبال	۵۴	زن	p۱۲
دکتری	۲۱	مسئول در فدراسیون بسکتبال	۵۸	مرد	p۱۳
فوق لیسانس	۱۴	مسئول در فدراسیون بسکتبال	۴۷	مرد	p۱۴
دکتری	۲۱	مسئول در فدراسیون ورزش‌های همگانی	۵۷	زن	p۱۵
دکتری	۲۶	اعضای هیأت علمی دانشگاه	۶۵	مرد	p۱۶
فوق لیسانس	۱۲	مسئول در کمیته ملی المپیک	۴۵	مرد	p۱۷
دکتری	۱۵	اعضای هیأت علمی دانشگاه	۴۷	مرد	p۱۸
دکتری	۲۱	مسئول در فدراسیون فوتبال	۵۳	مرد	p۱۹
دکتری	۱۷	اعضای هیأت علمی دانشگاه	۵۵	مرد	p۲۰
دکتری	۲۳	اعضای هیأت علمی دانشگاه	۶۲	زن	p۲۱
فوق لیسانس	۱۳	مسئول در فدراسیون ورزش‌های همگانی	۵۴	مرد	p۲۲
دکتری	۱۹	مسئول در کمیته ملی المپیک	۵۱	زن	p۲۳
دکتری	۲۲	اعضای هیأت علمی دانشگاه	۵۶	مرد	p۲۴

بعد از انجام مصاحبه‌ها و جمع‌آوری داده‌های تحقیق برای تحلیل داده‌های حاصل از مصاحبه‌ها از فرایند کدگذاری استفاده گردید. کدگذاری فرایندی است که طی آن مجموعه‌ای داده متنی و پراکنده به داده‌هایی با معنی و مفهوم تبدیل می‌گردد. این امر معمولاً با مشخص کردن مقوله‌های کدگذاری باز شروع و با کدگذاری محوری و نهایتاً کدگذاری گزینشی ادامه می‌یابد. حاصل تجزیه و تحلیل داده‌های به دست آمده ۸۹ کد اولیه یا باز بود. بعد از ادغام این کدها براساس همپوشانی، ۲۴ کد باقی ماند. با مقایسه مداوم کدها و داده‌های خام براساس تشابه

و تفاوت، کدهای مشابه در قالب ۷ کد مفهومی، کنار هم قرار گرفتند و دسته‌بندی اولیه‌ای از کدها بدست آمد. مصادیق و مفاهیم بدست آمده در ۳ مقوله اصلی قرار گرفتند. نتایج نهایی حاصل از کدگذاری و شکل‌دهی مقولات اصلی در **جدول ۲** آورده شده است.

جدول ۲

نتایج حاصل از کدگذاری محوری و شکل‌دهی مقولات اصلی راهبردهای شبکه سازی ارتباطات بین‌المللی در ورزش جمهوری اسلامی ایران

مقولات اصلی	کدهای مفهومی	کدهای ثانویه	مصاحبه‌شوندگان
ارتباطات و فرهنگ سازی	تقویت دیپلماسی ورزشی	ایجاد و تقویت روابط دیپلماتیک با کشورها و سازمان‌های ورزشی بین‌المللی	(p۲, p۵, p۸, p۱۰, p۱۲, p۱۵, p۱۷, p۱۹, p۲۱, p۲۳, p۲۲, p۲۴)
		برگزاری و مشارکت در رویدادهای بین‌المللی ورزشی	(p۱, p۳, p۶, p۸, p۱۱, p۱۳, p۱۶, p۱۸, p۲۰, p۲۲, p۲۴)
		توسعه و فعال‌سازی بخش روابط بین‌الملل سازمان‌های ورزشی	(p۱, p۴, p۷, p۱۰, p۱۲, p۱۵, p۱۸, p۲۱, p۲۳)
	فرهنگ‌سازی و ارتقاء آگاهی	ترویج فرهنگ شبکه‌سازی و همکاری بین‌المللی	(p۱, p۳, p۴, p۶, p۷, p۹, p۱۱, p۱۳, p۱۴, p۱۶, p۱۸, p۲۰, p۲۲)
		تمرکز بر روی مشترکات فرهنگی و مذهبی	(p۵, p۹, p۱۲, p۱۹)
		ارتقاء آگاهی و دانش عمومی درباره اهمیت ارتباطات بین‌المللی	(p۲, p۴, p۷, p۱۰, p۱۲, p۱۳, p۱۵, p۱۸, p۱۹, p۲۲, p۲۳, p۲۴)
	همکاری و ایجاد شبکه‌های بین‌المللی	ایجاد همکاری‌های چندجانبه با سازمان‌های ورزشی	(p۱, p۳, p۵, p۶, p۸, p۹, p۱۱, p۱۴, p۱۶, p۱۷, p۲۰, p۲۱, p۲۳)
		تشکیل و تقویت کنسرسیوم‌های بین‌المللی ورزشی	(p۱, p۲, p۵, p۸, p۱۳, p۱۶)
		نشست‌های مشترک سازمان‌های مرتبط و ذینفع	(p۱, p۵, p۹, p۱۱, p۱۳, p۱۶, p۲۰)
استراتژی و برنامه ریزی	تدوین و اجرای استراتژی‌های مؤثر	تدوین برنامه‌های استراتژیک بلندمدت	(p۳, p۶, p۹, p۱۲, p۱۴, p۱۸)
		نظارت و ارزیابی مستمر	(p۲, p۵, p۸, p۱۱, p۱۳, p۱۶, p۱۹, p۲۲, p۲۴)
توسعه و تقویت زیرساخت‌ها و منابع	پشتیبانی و توسعه منابع انسانی	تمرکز بر تبادل اطلاعات و دانش فنی	(p۱, p۳, p۶, p۹, p۱۲, p۱۴, p۱۷, p۲۲)
		آموزش و توانمندسازی مدیران و کارشناسان	(p۳, p۶, p۹, p۱۲, p۱۵, p۱۸)
		افزایش دانش و توانایی مدیران ورزشی	(p۴, p۷, p۱۰, p۱۳, p۱۶, p۱۹)
		یادگیری مهارت‌های لازم جهت توسعه روابط بین‌المللی و شبکه‌سازی	(p۴, p۶, p۱۰, p۱۳, p۱۵, p۱۸, p۲۱, p۲۲)
		استخدام و ارتقاء متخصصان با تجربه	(p۲, p۴, p۶, p۸, p۱۰)

(p۴, p۷, p۱۰, p۱۳, p۱۷, p۲۰)	توجیه مدیران بالادستی جهت ورود به توسعه شبکه سازی	
(p۲, p۵, p۷, p۱۱, p۱۴, p۱۶, p۱۹, p۲۳)	زمینه سازی برای تخصیص بودجه مناسب توسط دولت	مالی و اقتصادی
(p۳, p۵, p۷, p۱۰, p۱۲, p۱۳, p۱۵, p۱۷, p۲۰, p۲۱, p۲۳)	خصوصی کردن ورزش و خروج ورزش از انحصار دولت	
(p۳, p۴, p۸, p۱۱, p۱۴, p۱۷, p۲۰, p۲۱, p۲۴)	توسعه و به روز رسانی فناوری های ارتباطی	ایجاد و تقویت زیرساخت های ارتباطی
(p۲, p۳, p۷, p۱۰, p۱۴, p۱۷, p۲۲)	ایجاد واحدهای سازمانی مرتبط	
(p۱, p۴, p۷, p۹, p۱۲, p۱۵, p۱۸, p۲۰, p۲۳)	ایجاد و مدیریت پایگاه های اطلاعاتی جامع:	
(p۳, p۶, p۹, p۱۴, p۱۷, p۲۰, p۲۱, p۲۳, p۲۴)	تحکیم روابط طولانی مدت و قوی با مراکز بین المللی ورزشی	
(p۱, p۵, p۸, p۱۱, p۱۴, p۲۰)	بهبود ارتباطات و دریافت سریع بازخورد	

بحث و نتیجه گیری

طبق یافته های تحقیق راهبردهای شبکه سازی ارتباطات بین المللی در ورزش جمهوری اسلامی ایران شامل ۳ مقوله اصلی و ۷ مفهوم می باشد که شامل ۱. ارتباطات و فرهنگ سازی شامل مفاهیم (تقویت دیپلماسی ورزشی، فرهنگ سازی و ارتقاء آگاهی، همکاری و ایجاد شبکه های بین المللی)، ۲. استراتژی و برنامه ریزی شامل مفهوم (تدوین و اجرای استراتژی های مؤثر) و ۳. توسعه و تقویت زیرساخت ها و منابع شامل مفاهیم (پشتیبانی و توسعه منابع انسانی، مالی و اقتصادی، ایجاد و تقویت زیرساخت های ارتباطی) می باشند. این نتایج با نتایج تحقیقات پیشین همسو می باشند (Bakhshi Chenari et al., 2023; Barnes et al., 2017; Hallaj Yousefi et al., 2021; Karimi et al., 2024; Lazarevich; Mohammadhassan et al., 2022; Salahi Kojour & Dousti, 2023).

ورزش به عنوان ابزاری قوی در دیپلماسی بین المللی شناخته می شود. تقویت روابط دیپلماتیک با سایر کشورها و سازمان های ورزشی از طریق شرکت در رویدادهای بین المللی و ایجاد روابط پایدار، می تواند به افزایش اعتبار و جایگاه ایران در سطح جهانی کمک کند. استفاده از ورزش به عنوان "قدرت نرم" در روابط بین المللی، بستری برای به نمایش گذاشتن فرهنگ و ارزش های ملی است که می تواند تأثیر مثبتی بر دیپلماسی کشور داشته باشد. در این رابطه جانکوویک (۲۰۱۷) نیز نتیجه گرفت از طریق دیپلماسی ورزشی که بیان کننده نگرش های سیاسی هر کشور است می توان تصویر ملی یک کشور را بهبود بخشید. همچنین برای جهت گیری افکار عمومی، دیپلماسی ورزشی نقش بسزایی ایفا می کند و با ایجاد فضای مناسب بین کشورها به حل اختلافات بین آنها کمک کند (Jankovic, 2017). همچنین، ترویج فرهنگ شبکه سازی و افزایش آگاهی عمومی و تخصصی درباره اهمیت ارتباطات بین المللی در حوزه ورزش، یکی از راهبردهای کلیدی است. ایجاد یک ذهنیت مثبت و آگاهانه نسبت به اهمیت تعاملات بین المللی از طریق آموزش ها و برنامه های فرهنگ سازی می تواند زمینه های لازم برای توسعه ارتباطات ورزشی را فراهم کند. به این منظور، ارتقاء دانش مدیران ورزشی و فعالان حوزه ورزش نیز ضروری است. در این رابطه موسوی و همکاران (۱۴۰۱)، به این نتیجه رسیدند که در خصوص وضعیت دیپلماسی ورزشی کشور، اگرچه تا حدودی شاهد روند رو به رشدی هستیم ولی همچنان با فقدان فرایندی نظام مند و سازمان یافته مواجه هستیم (Mousavi Gregari et al., 2022). همچنین حلاج یوسفی و همکاران (۱۳۹۹)، به

این نتیجه رسیدند که قابلیت شبکه سازی بر متغیرهایی نظیر نوآوری، عملکرد و کسب دانش وابسته است، همچنین قابلیت شبکه سازی ارتباط تنگاتنگی با فرآیند مشتریان سازمانها دارد. هر سازمان می تواند با ایجاد شبکه های متعدد با سایر سازمانها از یکدیگر تاثیر بگیرند و در ریسکها با هم شریک شوند و منابع را در بین خود تقسیم نمایند (Hallaj Yousefi et al., 2021). به علاوه، ایجاد همکاری های چندجانبه و تشکیل کنسرسیوم های بین المللی در حوزه ورزش، بستری برای تبادل اطلاعات و تجربیات میان سازمان های ورزشی کشورهای مختلف ایجاد می کند. برگزاری نشست ها و همکاری های استراتژیک با سازمان های مرتبط و ذینفع، موجب توسعه پایدار این شبکه ها و بهره مندی از ظرفیت های بین المللی خواهد شد. در این رابطه صلاحی و دوستی (۱۴۰۲)، بیان می کنند که با همکاری سازنده بین سازمان های اجرایی ورزش کشور و در دستور کار قرار دادن و استفاده از پتانسیل ورزش بین الملل توسط این سازمان ها، می توان به بهبود شرایط موجود و در نتیجه ارتقا دیپلماسی ورزشی ایران امیدوار بود (Salahi Kojour & Dousti, 2023).

از سوی دیگر، تدوین برنامه های استراتژیک بلندمدت و نظارت مستمر بر اجرای آنها، از مهم ترین اقدامات برای موفقیت در شبکه سازی بین المللی است. این استراتژی ها باید با توجه به شرایط بین المللی، نیازهای داخلی و ظرفیت های سازمان های ورزشی طراحی شوند تا بتوانند مسیر توسعه را هموار کنند. برنامه ریزی مؤثر و هدفمند، کلید موفقیت در این عرصه است. در این رابطه بخشی چناری و همکاران (۱۴۰۲)، نشان دادند که تدوین دستورالعمل اجرایی-رفتاری هیئت های ورزشی اعزامی به رخدادهای بین المللی، میزبانی رخدادهای بین المللی، استفاده از ورزش برای معرفی تغییرات مثبت داخلی به افکار عمومی جهان و شرکت ورزشکاران در فعالیتهای خیریه و بین المللی از مهم ترین ابزارهای دیپلماسی ورزشی برای دستیابی به اهداف بین المللی جمهوری اسلامی ایران می باشد (Bakhshi Chenari et al., 2023). همچنین، استخدام متخصصان مجرب، آموزش مهارت های لازم برای شبکه سازی و ارتقاء توانایی های مدیران در این حوزه از جمله اقدامات ضروری است. ایجاد نیروی انسانی کارآمد که توانایی مدیریت ارتباطات بین المللی را داشته باشد، می تواند تأثیر مستقیمی بر کیفیت تعاملات بین المللی ورزشی بگذارد. در این رابطه نوبخت و همکاران (۱۳۹۹)، نتیجه گرفتند که باشگاه های استان اردبیل دارای قابلیت شبکه سازی در فرآیندها، محصول و سیستم های اطلاعاتی و فرهنگی سازمانی هستند. ولی شبکه سازی در مدیریت، ساختار سازمانی و کارکنان از میانگین به طور معناداری کمتر است. آموزش کارکنان و مدیران باشگاه ها در مقوله شبکه سازی همچنین تغییر ساختار مدیریت در باشگاه ها به سمت شبکه ای شدن می تواند عاملی مهم در توسعه و رونق باشگاه ها به شمار آید. همچنین با استفاده از فن آوری های جدیدی مثل هوش مصنوعی و اینترنت اشیا قابلیت استفاده از فرآیندها و راهبردهای شبکه سازی را در باشگاه ها تقویت کرد (Nobakht et al., 2020). همچنین، بدون پشتیبانی اقتصادی مناسب، امکان اجرای برنامه های مؤثر کاهش می یابد. بنابراین، جلب حمایت مالی از نهادهای مختلف و تأمین بودجه های مناسب برای توسعه ارتباطات بین المللی ورزشی ضروری است. محمدحسن و همکاران (۱۴۰۱)، بیان نمودند که شرایط ماهیتی، ابزار قدرت، شرایط مالی، ابزار هویتی عوامل علی در دیپلماسی ورزشی جمهوری اسلامی ایران شناخته شدند. (Mohammadhassan et al., 2022). در نهایت، بهره گیری از فناوری های ارتباطی مدرن، امکان تعامل سریع تر و کارآمدتر را فراهم کرده و زیرساخت های لازم برای ایجاد شبکه های پایدار بین المللی را تقویت می کند. راهبردهای شناسایی شده برای شبکه سازی در حوزه ورزش جمهوری اسلامی ایران بر نیاز به تقویت دیپلماسی ورزشی، فرهنگ سازی، توسعه منابع انسانی و مالی، و بهره برداری از فناوری های نوین برای تقویت زیرساخت های ارتباطی تأکید دارند. این راهبردها با یکدیگر ترکیب می شوند تا جایگاه ایران در عرصه ورزشی بین المللی تقویت شود و از ظرفیت های ورزشی برای تحقق اهداف کلان ملی در حوزه دیپلماسی و ارتباطات بین المللی استفاده شود. در این رابطه کریمی و همکاران (۱۴۰۳)، در تحقیقی به این نتیجه رسیدند که عواملی مانند توسعه رسانه ها، اهمیت ورزش در رسانه، توسعه جایگاه رسانه، تبادل فرهنگی در رسانه، تولید مبانی نظری در رسانه، ماهیت

دیپلماتیک رسانه و غنی سازی اوقات فراغت و... از عوامل مهم علی نقش رسانه ها در دیپلماسی ورزشی جمهوری اسلامی ایران است (Karimi et al., 2024).

در راستای بهبود و تقویت شبکه سازی ارتباطات بین المللی در ورزش جمهوری اسلامی ایران، این پیشنهادات کاربردی ارائه می شود:

۱. برای تقویت جایگاه ایران در عرصه بین المللی، باید حضور فعال تر در رویدادهای بزرگ ورزشی جهانی و منطقه ای داشت. میزبانی مسابقات بین المللی و شرکت منظم در این رقابت ها می تواند به افزایش تعاملات دیپلماتیک ورزشی و معرفی ایران به عنوان یک قدرت در حوزه ورزش کمک کند. همچنین لازم است برنامه های طولانی مدت برای حضور در این رویدادها تدوین شود. ۲. به منظور بهبود عملکرد شبکه های ارتباطی بین المللی، ضروری است که مدیران و رهبران ورزشی آموزش های لازم را در زمینه دیپلماسی ورزشی و شبکه سازی بین المللی ببینند. پیشنهاد می شود دوره های آموزشی و کارگاه های تخصصی برای مدیران و کارشناسان ورزشی در حوزه مدیریت بین المللی و فناوری های نوین ارتباطی برگزار شود. ۳. پیشنهاد می شود که سازمان های ورزشی ایران استراتژی های مشخص و بلندمدت برای ایجاد و توسعه شبکه های بین المللی تدوین کنند. این استراتژی ها باید بر مبنای اهداف دیپلماسی ورزشی، افزایش مشارکت در رویدادهای بین المللی و تقویت همکاری های بین المللی ورزشی باشد. ۴. فناوری های نوین می توانند به عنوان ابزاری برای تسهیل و تسریع ارتباطات بین المللی مورد استفاده قرار گیرند. بهره گیری از پلتفرم های دیجیتال و شبکه های اجتماعی، وبینارهای تخصصی بین المللی، و استفاده از نرم افزارهای مدیریت ارتباطات بین المللی می تواند به بهبود کارایی تعاملات کمک کند. این پیشنهادات می توانند به عنوان چارچوب عملیاتی برای توسعه و تقویت راهبردهای شبکه سازی ارتباطات بین المللی در ورزش جمهوری اسلامی ایران مورد استفاده قرار گیرند.

برای انجام پژوهش های آینده این موارد پیشنهاد می شود: ارزیابی تأثیر فناوری های نوین بر شبکه سازی بین المللی؛ تحقیق در مورد تأثیر دیپلماسی ورزشی بر تصویر بین المللی ایران؛ بررسی چالش های فرهنگی و اجتماعی در شبکه سازی بین المللی؛ تحلیل تأثیر منابع مالی بر توسعه شبکه سازی؛ بررسی مدل های موفق شبکه سازی بین المللی؛ ارزیابی پیامدهای اجتماعی و فرهنگی شبکه سازی.

تعارض منافع

در انجام مطالعه حاضر، هیچ گونه تضاد منافی وجود ندارد.

مشارکت نویسندگان

در نگارش این مقاله تمامی نویسندگان نقش یکسانی ایفا کردند.

موازین اخلاقی

در انجام این پژوهش تمامی موازین و اصول اخلاقی رعایت گردیده است.

شفافیت داده ها

داده ها و مآخذ پژوهش حاضر در صورت درخواست از نویسنده مسئول و ضمن رعایت اصول کپی رایت ارسال خواهد شد.

حامی مالی

این پژوهش حامی مالی نداشته است.

References

- Allen Pigman, G., & Simon Rofe, J. (2014). Sport and diplomacy: an introduction1. *Sport in Society*, 17(9), 1095-1097. <https://doi.org/10.1080/17430437.2013.856612>
- Bakhshi Chenari, A. R., Goodarzi, M., Sajjadi, S. N., & Jalali Farahani, M. (2023). Identifying the tools of sports diplomacy to advance the political goals of the Islamic Republic of Iran. *Journal of Sport Management and Motor Behavior*, 19(37), 86-65. https://msb.journals.umz.ac.ir/article_3173.html?lang=en
- Barnes, M., Cousens, L., & MacLean, J. (2017). Trust and collaborative ties in a community sport network. *Managing Sport and Leisure*, 22(4), 310-324. <https://doi.org/10.1080/23750472.2018.1465840>
- Bastami, H., Karimi, A., Hedayat Rasa, M., & Jahan, J. (2023). Designing the Development Model of Islamic Sports Marketing in Swimming Federation. *Dynamic Management and Business Analysis*, 2(3), 59-72. <https://doi.org/10.22034/dmbaj.2024.2022990.1021>
- Bian, Y. T., Xu, L., Li, J. S., He, J. M., & Zhuang, Y. M. (2012). An evolution model of trading behavior based on peer effect in networks. *Discrete Dynamics in Nature and Society*, 2012(1). <https://doi.org/10.1155/2012/138178>
- Bjärsholm, D. (2019). Networking as a cornerstone within the practice of social entrepreneurship in sport. *European Sport Management Quarterly*, 19(1), 120-137. <https://doi.org/10.1080/16184742.2018.1546753>
- Fatahimilasi, S., Honari, H., & Keshkar, S. (2022). Economic and sports effects of the development of sports diplomacy in the Islamic Republic of Iran. *Sports Marketing Studies*, 3(2), 29-21. https://gsmsmr.uok.ac.ir/article_62294.html?lang=en
- Hallaj Yousefi, M. R., Aali, S., Sanoubar, N., & Nikki Esfahalan, H. (2021). Designing an entrepreneurial networking capability model. *Journal of Entrepreneurship Development*, 14(2), 241-260. https://jed.ut.ac.ir/article_83503.html
- Hlabane, B. H. (2010). *The political, economic and social impact of hosting mega-sports events: The 2010 South Africa World Cup in comparative perspective* [Ritsumeikan Asia Pacific University]. Beppu. https://www.academia.edu/82589629/The_Political_Economic_And_Social_Impact_Of_Hosting_Mega_Sports_Events_The_2010_South_Africa_World_Cup_In_Comparative_Perspective
- Jankovic, S. (2017). Enhancing international dispute settlement: the role of sports diplomacy. *International Journal of Diplomacy and Economy*, 3(3), 264-278. <https://doi.org/10.1504/IJDIPE.2017.084107>
- Kardegar, Z. (2016). The role of sports in creating peace and friendship between countries. National Conference on New Approaches to Human Sciences in the 21st Century, Rasht.
- Karimi, A., Jahan, J., & Yaghoubi Alamshiri, R. (2023). The Effect of Internet Marketing and Advertising on the Income of Sports Venues (CASE Study: Damavand Sports Facilities). *Dynamic Management and Business Analysis*, 2(1), 18-25. <https://doi.org/10.22034/dmbaj.2024.2025101.1026>
- Karimi, H., Kalate Seyfari, M., Razavi, M. H., & Ghasemi, H. (2024). Investigating the Role of Media Power in Sports Diplomacy of the Islamic Republic of Iran. *Sport Management Journal*, 16(3), 35-20. https://jsm.ut.ac.ir/article_97982.html?lang=en
- Lazarevich, A. *Sports diplomacy of Norway and Finland: A comparative analysis* <https://trepo.tuni.fi/handle/10024/130821>
- Li, Y. W. (2013). Public diplomacy strategies of the 2008 Beijing Olympics and the 2012 London Olympics: A comparative study. *The International Journal of the History of Sport*, 30(15), 1723-1734. <https://doi.org/10.1080/09523367.2013.790374>
- Mohammadhassan, F., Honari, H., Farahani, A., Safania, A., & Bagherian, M. (2022). Presenting International Relations Development Model through sport. *Strategic Studies on Youth and Sports*, 21(57), 149-172. https://faslname.msy.gov.ir/article_539.html
- Mousavi Gregari, S. S., Banar, N., & Shafiei, S. (2022). The role of sports diplomacy in promoting international interactions (foundation data theory). *Sports Management Studies*, 14(72), 115-146. https://smrj.ssrc.ac.ir/article_1968.html?lang=en
- Murray, S. (2013). Sports diplomacy in the Australian context: A case study of the Department of Foreign Affairs and Trade. *Sports Law and Governance Journal*, 1(1). <https://doi.org/10.53300/001c.6399>
- Nobakht, F., Faridi, A., Naghizadeh, A., Moharramzadeh, M., & Azizian Kohan, N. (2020). Investigating Networking Capability of Sports Clubs in Ardabil Province. *Communication Management in Sport Media*, 7(4), 15-22. https://sportmedia.journals.pnu.ac.ir/article_6665.html?lang=en
- Rahmani, M. (2014). Public diplomacy and foreign policy. *Strategic Studies of Public Policy (Strategic Studies of Globalization)*, 6(15 (consecutive 18)), 63-90. <https://sid.ir/paper/365191/fa>
- Rahpeyma, A., Naderinasab, M., & Nasiri Farsani, M. (2024). Analysis of Corruption in the Managerial Elections of Sports Federations and Its Impact on Development Strategies. *Dynamic Management and Business Analysis*, 3(2), 34-50. <https://doi.org/10.22034/dmbaj.2024.2040251.1110>

- Sabzi, Z., Shariati Feizabadi, M., & Saboonchi, R. (2021). Role of Sport Diplomacy in Developing Interactions of Iran and USA. *Sport Management Journal*, 12(4), 1119-1140. https://jsm.ut.ac.ir/article_80309.html
- Sabzi, Z., Shariati, M., & Saboonchi, R. (2021). Role of Sport Diplomacy in Development of Relations with Western Countries. *Sport Physiology & Management Investigations*, 13(3). https://www.sportrc.ir/article_138419.html?lang=en
- Salahi Kojour, A., & Dousti, M. (2023). Development of Sport Diplomacy on Horizon, Second Step of the Islamic Revolution of Iran Realization of the landscape of 2041. *Foreign Relations*, 15(1), 59-84. https://frqjournal.csr.ir/?_action=article&au=1098781&_au=%D8%B5%D9%84%D8%A7%D8%AD%DB%8C%20%DA%A9%D8%AC%D9%88%D8%B1%D8%8C%20%D8%B9%D8%B8%DB%8C%D9%85&lang=en
- Shahrrezaie, F., & Shirzadi, R. (2016). ROLE OF SPORTS IN DEVELOPMENT OF INTERNATIONAL RELATIONS OF THE ISLAMIC REPUBLIC OF IRAN (1997 - 2013). *Strategic Studies on Youth and Sports*, 15(32), 1-36. <https://sid.ir/paper/262788/en>
- Shariati Feizabadi, M. (2019). Comparative study of sport diplomacy in development of foreign relations of I. R. Iran and selected countries. *Political Knowledge*, 15(1 (29)), 125-148. <https://sid.ir/paper/134459/en>